

Kouzelný rozhovor s rodákem z Velkých Popovic

Petra Bittmanová, autorka rozhovoru, foto Karolína Oliveriusová

„Ruch nedočkavého obecenstva utichá, když začne hrát hudba. Po chvilce se rozevřela opona a kouzelník se svou asistentkou vchází na jeviště. On je oděn v černém obleku a ona má zlaté šaty, které hází odlesky do všech stran. Kouzelník si svléká rukavice, které se promění v černý hedvábný šátek, jenž v následujícím okamžiku úplně zmizí. Potom kouzelník ukazuje žlutý šátek z obou stran, aby se obecenstvo přesvědčilo, že v něm není nic ukryto. Jenže, tak rychle jako je lusknutí prstů, vytahuje zpod šátku tři láhve Becherovky. Představení pokračuje a kouzelníkovi se mezi prsty postupně objevuje několik dýmek, které ho na slovo poslouchají a přeskakují mu mezi prsty. Pak si z jedné potáhne a fajfky jsou v tu ránu fuč. Následují triky s kartami, nad kterými člověku zůstává rozum stát. Pak jakoby odnikud tahá nekonečný proud hedvábné látky a ve finále svoji asistentku přecháruje do jiných šatů. Tímto kouskem končí jejich vystoupení a kouzelník i s asistentkou mizí za jevištní oponou.“

Právě jste si přečetli úryvek z knihy Paměti kouzelníka Dlabala. Znáte místního kouzelníka, který letos oslaví 90 let? Potkáváte ho v obci na nákupech nebo při cestách do Prahy, kam jezdí na kouzelnické srazy? Moc vrstevníků v Popovicích již nemá a tvrdí, že ho zde již moc lidí nezná, není to škoda?

Osobnost: **Zdeněk Dlabal**

- > rodák z Velkých Popovic letos oslaví 90 let
- > povoláním profesionální kouzelník
- > vystudoval chemii
- > záliby: výroba kouzelnických rekvizit, je milovníkem koček (doma má čtyři)

► Žijete ve Velkých Popovicích celý svůj život?

ZD: Narodil jsem se tu a žil s rodiči a starším bratrem do svých asi 3 let, rodiče tento dům akorát dostavěli. Otec pracoval jako ředitel ve škole v Hostivaři. Pivovar s námi uzavřel smlouvu asi na 6 let a do našeho domu nastěhoval doktora a nám nabídl velký služební byt v Praze, kde se rušil pivovar. Měli jsme tam velké prostory. Lékaři se tu líbilo a zůstal tu nakonec 13 let. V horním patře byla čekárna a denně tu proudily davy lidí, tak si dokážete představit, jak ten dům dostal zabrat. Pak jsme se sem vrátili a žiji tu dodnes, je mi 89 let.

► Máte nějaký vzor?

ZD: Ano, kouzelníci mají vždycky nějaký vzor. Pro mne to byl náš nejlepší kouzelník Oklama, což bylo umělecké jméno kouzelníka Jaroslava Žďárského. Měl několik důležitých významů a moc si vážím toho, že od něj mám jeho sbírku. Měl spoustu speciálních nápadů, dost jsem ho tehdy kopíroval (smích). Vše si dělal na svůj způsob a bylo to originální.

► Příští rok Vám bude 90 let. Poradíte, jak docílit toho, aby člověk v tomto věku byl tak akční jako Vy? Bliží se Nový rok, tak abychom věděli, jaká si máme dát nová předsevzetí.

ZD: Nevím, co bych poradil, žádný tip nemám. Víno piji, jen když přijde nějaká návštěva. Celý život jsem jezdil s kouzly a dělalo mi to radost.

Jsem stále jako takové dítě v pubertě, zkrátka mne to všechno baví. Bavila mne i ta chemie. Při zkouškách se také švindlovalo, tak se to s tím kouzlením také propojuje. Dost se zabavím i výrobou rekvizit. Pořád si hraji a opravuji nebo vymyslím a hlavně zkouším svá kouzla. V létě jedu, jako každý rok, na Moravu, kde proběhne sraz kouzelníků. Tam asi vystoupím naposledy, je to moje již několikáté „poslední“ vystoupení. (smích)

„Jsem stále jako takové dítě v pubertě.“

► Ráda bych se zeptala, jak jste se dostal ke kouzelnickému řemeslu? Vystudoval jste snad školu kouzel v Bradavicích?

ZD: Škola v Bradavicích to nebyla. (smích) Já jsem se nejprve vyučil chemikem v Měcholupech ve Spofě (nyní Zentiva). Pak mne poslali na chemickou průmyslovou školu v Křemencově ulici v Praze, kde jsem měl stipendium právě od Spofy. Po škole mne poslali do gumárny do Zubří, neboť školník, který určoval, kdo kam půjde, byl předseda KSČ. Stipendium ale platil někdo jiný, tak docházelo k různým třenicím. Nakonec jsem tam nastoupit musel, ale po 3 měsících jsem šel na vojnu. Po vojně jsem se na rok vrátil, s manželkou jsme tam dělali v laboratoři, ale od studií léčiv to byl neskutečný rozdíl. Ve Spofě nebylo

místo, a proto jsem přešel do Metazu do Týnce, kde jsem dělal rozbory železa. Na té průmyslovce probíhal po večerech 1x týdně kouzelnický kurz, kam jsem docházel. Tam jsem se naučil základní manipulace. Pak jsme pokračovali i Týnci, kde byl takový malý soubor, ale dělali jsme to jen tak pro radost, zadarmo.

► Kouzlení Vás tedy začalo zajímat až na škole?

ZD: Začalo to už v dětství. Po bráchovi jsem měl kouzelnickou krabici, ale byla již poloviční, protože se část poztrácela. V 1. třídě jsem pak potkal opravdového kouzelníka, který přišel vystoupit na školu v Žáběhlích. V 10 letech jsem pak k narozeninám od bratra dostal svou první kouzelnickou sadu. Tu krabici mám dodnes. Dále pak náš soused, pak Dobrovolský, který dělal amatérské kouzlení jen tak pro radost. Rád a čím dál tím častěji jsem ho navštěvoval, vždy mi něco dal, něco mi vyrobil. Se souborem při práci jsme jezdili a měli třeba 100 vystoupení za dva roky, bylo to naše druhé zaměstnání. Licenci na kouzlení jsme dostali s manželkou, která mi dělala asistentku, až v roce 1961 po profesionálních zkouškách, kde byla asi 12členná porota. Dostal jsem nejvyšší třídu, ale pak znárodnili cirkusy a kouzelníci spadali pod ně, takže nám ty třídy opět srazili a začali jsme od začátku.

► Používal jste při kouzlení nějaké zajímavé rekvizity, o kterých byste nám mohl povědět?

ZD: Měli jsme spoustu různých kouzelnických hůlek, šátků, míčků, kouzelných skříněk, levitujících koulí, náprstků, růží, kruhů, lan, dýmek, Becherovky a tak dále. Rád vzpomínám například na číslo s velkou číší na víno, byla vysoká něco kolem jednoho metru. Sám jsem ji vyráběl při práci. Vtipné je, že třeba takový výrobek bublin, který jsme pro efekty používali, má dnes každé hračkářství a dá se to za levno koupit včetně jarové náplně, kterou jsem si já míchal v laboratoři podle receptu. Jednou jsem tu náplň vzal ve skleněné baňce. Autobus jel jen do Želivce, byla ledovka a já jsem uklouzl a baňka se mi rozlila po celé nohavici. Do Popovic jsem málem nedošel. Moje kalhoty, které byly celé zmrzlé, mi to nechtěly dovolit. Dále spoustu miniatur a naopak i zvětšení různých věcí, třeba mincí, zápalek nebo karet. Spoustu různých stolků, klobouků, mečů, bonboniéru měnící se v psací stroj, přeměnu špacírky ve stolek, nekonečnou hedvábnou stužku měnící se v asistenčiny nové šaty, věšticí koule, lebku odpovídající na otázky... Z těch velkých rekvizit bych jmenoval třeba bedny na objevení nebo mizení partnerky, rozřezávání osoby nebo šibenice. My jsme s Jitkou dělali jedno kovbojské číslo, kdy jsem ji přivázal k totemu provazy, a když jsem vystřílel, provazy se rozvázaly.

► Ukradl jste někdy něco?

ZD: No samozřejmě, hlavně ty triky. Nápady, ty se kradly ve velkém. Žádnou fyzickou věc si ale nevzpomínám. Rád jsem si vždycky něco omrkl a pak to podle toho vyrobil. Jednu hůlku jsem si vyrobil podle hůlky z 16. století, z doby Rudolfa II., o které jsem si přečetl v Magickém lexikonu. Ta má být z lískového dřeva a má obsahovat na obou koncích kroužky ze sedmi alchymistických planetárních kovů (stříbro, zlato, měď, rtuť, železo, cín a olovo). Rtuť jsem musel navrtat doprostřed té hůlky. Tato hůlka symbolizuje mágovu vůli a je pokládána za nejdůležitější mágův nástroj. Hůlka má být 40 cm dlouhá a konce mají být opatřeny magnetizovanými uzávěry. Manželka mi tehdy dovolila, abych tam zabudoval naše sňubní prsteny. Hůlek mám kolem 450 kusů.

„Mám erb rytíře magické legie.“

► Vidím, že zde máte soustu různých diplomů a ocenění. Za co jsou?

ZD: Mám různé diplomy a ocenění zarámované v chodbě a další mám v deskách, protože všechno se tam ani nevejde. První diplomy jsem získal ze soutěží. Většinou jsem se dostal až do mezistátního kola. Pak jsme čtyřikrát s manželkou získali 1. cenu na Festivalu kouzel v Karlových Varech. Odtud jsme si přivezli i zlatý pohár. Od Unie magiků v Praze jsem dostal titul Zasloužilý magik a později i Řád Unie magiků. Od Českého magického svazu mám diplom za zásluhy a rozvoj magického umění a za reprezentaci. Také jsem byl členem Magische Zirklu v Německu. Za 15 let jsem získal stříbrný a za 25 let zlatý odznak. U nás jsem čestným členem Magického klubu v Praze a byl jsem mezi prvními deseti členy Magické Akademie. Mám i erb rytíře magické legie a kouzelnickou hůlku z afrického dřeva.

► Ve kterých zemích jste kouzlili?

ZD: Mimo Českou republiku jsme několik let dělali v Polsku, měli jsme tam turné s polským cirkusem Arlekin, který pojmul přes 2000 lidí. Dále v Německu

(východním i západním), kde jsme byli ve světovém kongresu v Baden-Badenu, tady bylo 800 kouzelníků. Pak jsme byli v Holandsku, Švédsku, Slovensku a dvakrát na velkém turné v Mongolsku v hlavním městě. Tam jsme vystupovali v cirkusové budově, která byla inspirovaná cirkusovým stanem, takže uvnitř si člověk připadal jako v normálním cirkuse. Součástí budovy byl i velký dvůr a stáje pro velká zvířata jako jsou velbloudi, sloni, jaci a koně. Vystupovalo se tam celoročně, proto tam bylo i velmi dobré zázemí pro artistry. V cirkuse bylo dokonce i takové cvičiště pro dívky, které se měly stát profesionálními hadími ženami. Vystoupení hadích žen má v Mongolsku už dlouholetou tradici. Další efektní vystoupení Mongolů bylo, kdy do manéže vtrhlo na koních několik mužů a jedna žena. Všichni za jízdy střídali do terče u stropu manéže. V posledních letech naši kariéry jsme jezdili asi osm let s cirkusy v ČR.

„Dali nám takovou velkou bytelnou maringotku po slonech.“

► Práce s cirkusy musela představovat zajímavý život. Jak to probíhalo?

ZD: U nás jsme dělali s cirkusy Pavlini, Jung, Moravan, Pacifik, Praga – Kopecký, Bowerti a Paris. Vždy jsme ale spolupracovali s menšími cirkusy, které byly na jednom místě nanejvýš dva dny, takže jsme byli vlastně pořád na cestách. Ráno se vstávalo v sedm, v osm se vyjelo a přešlo se na nové místo. Šéf vždycky ukecal nějaké lidi, co byli nejbližší, a od nich se natáhla elektrina a voda. V areálu cirkusu se pak zapíchl kolík, kam se připevnila hadice s kohoutkem, a když bylo teplo, tak jsme se tam všichni ošťíkali vodou. V poledne se začalo stavět. Záleželo, jak daleko se přejíždělo. Pak jsme se připravovali na vystoupení a když se odehrálo, šlo se zas bourat, což trvalo asi tak do půlnoci. A ráno jsme zas jeli dál. Stan se stavěl většinou na starých hřištích nebo na loukách, které se vyjednaly. Občas jsme stavěli na tak tvrdém place, že ani nešly zatlouct kolíky. To mě naštěstí nepotkalo, jinak jsem dělal všechno možné. Třeba u posledního cirkusu, se kterým jsme jezdili, jsme měli s Jitkou vždycky za úkol vyměřit manéž, vystavět ohrádku, která ji ohraničuje a pak nanosit sto dvacet židlíček. Občas se na stavbu stanu najalo několik dělníků, ale většinu ho postavili sami artisté. Každá hlava totiž cirkus stojí peníze. Ti dělníci byli také často takové pochybné existence. Jednou se dokonce o práci přihlásil spartakiádní vrah, co zamordoval tři holky. Když ho pustili, tak to šel zkusit k cirkusu, protože ho nikde nechtěli vzít. Naštěstí šéfové taky řekli, že ho nevezme.

► Hodně lidí také zájímá, jak se žije v maringotkách.

ZD: No, to bylo pokaždé jiné. Třeba u Moravanu nám dali sedmimetrovou maringotku. Ta byla jak nákladní vagón. Vnitřek jsme rozdělili záclonami, takže jsme vlastně měli plno pokojů. Pěknou smůlu jsme měli u cirkusu Bowerti. Tam nás chtěli jen na pár dní, za Rusy, kteří byli drazí. Provizorně nám dali takovou velkou bytelnou maringotku po slonech, ze které pak udělali skladiště na krámy a stroje. Já už ani nevím, na čem jsme tam spali.

Děkuji Vám za kouzelný rozhovor a přeji krásný nový rok 2023. Taktéž přeji vám, našim čtenářům, ať jste zdraví a hraví jako náš pan kouzelník! ■

ZPRÁVY Z REDAKCE
ZPRAVODAJ INFORMUJE

NAPIŠTE NÁM

Vážení čtenáři, rádi bychom vám nabídli prostor ve Zpravodaji k uveřejnění vašich příspěvků.

Přijmeme k publikování každý podepsaný příspěvek, který neporušuje zákony a etiku. Za správnost informací a obsah příspěvků odpovídají jejich autoři, redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem publikovaných článků a rovněž si vyhrazuje právo příspěvky se souhlasem autorů upravovat. Příspěvky posílejte v elektronické podobě na **E: zpravodaj@velkepopovice.cz**. ■

INFOBLOKY

Redakce žádá bystré čtenáře o spolupráci s aktualizací těchto informací v našem Zpravodaji.

Zjistíte-li nějaké změny, prosím, nahláste nám je na **E: zpravodaj@velkepopovice.cz**.

FOTOGRAFIE

Máte-li zdařilé fotografie naší obce a blízkého okolí v tiskovém rozlišení, neváhejte a podělte se o ně s námi.

Předem děkujeme. ■

JUBILEA A VÝROČÍ

Nabízíme vám ve Zpravodaji prostor k uveřejnění životních jubileí, různých výročí a vzpomínek na vaše blízké.

Máte-li o tuto bezplatnou službu zájem, stáhněte si a vyplňte formulář s názvem ŽIVOTNÍ JUBILEA A JINÁ VÝROČÍ, který je volně ke stažení na webu obce pod menu ZPRAVODAJ – VÝZVY A FORMULÁŘE. Formulář zašlete na **E: podatelna@velkepopovice.cz**.

Vaše příspěvky rádi uveřejníme. ■

ONLINE ZPRAVODAJ

Online listování Zpravodajem nebo elektronickou verzí v pdf najdete vždy k 1. dni v měsíci na facebooku či webu obce pod odkazem Zpravodaj. ■

DISTRIBUCE ZPRAVODAJE

SEZNAM LOKALIT A KAMELOTŮ

> **LOJOVICE, ŘEPČICE, DUB, DUBINY, MOKRANY, KŘIVÁ VES, KRÁMSKÝ, KOZÁK, KLENOVÉ**
Andrea Prášilová / T: 797 726 160

> **BRTNICE** (od benzínové stanice)
Petr Jirkovský / T: 602 461 393

> **VELKÉ POPOVICE A NOVÉ HABŘÍ**
Milena Petrášková / T: 606 340 851

> **BYTOVKY VELKÉ POPOVICE**
Květa Boukalová / T: 734 385 740

> **TODICE** Lenka Medřická / T: 608 527 963

> **HABŘÍ** Blanka Černá / T: 777 601 489

V případě, že nedostáváte do schránky Zpravodaj, kontaktujte své kameloty. ■